

Ποῦ σβύθουν τάγοικέρια τῆς
κι' ἔχουν πληγιαίς τὰ χέρια τῆς
ἀπὸ τῆς ἀλυσσίδος.

Αὐτὸ φωτίζει τοὺς χοροὺς
ἐκείνους τοῦ Ζαλόγγου,
κι' ἀκούει τῶνους βροντεροὺς
παϊάνους πολυφθόγγου.

Μὲ τοῦτο περιβάλλονται κι' ἐκείνοι τοῦ δουλεύουν,
μὲ τοῦτο κι' ἔσαι πρὸς καλὸν τοῦ κόσμου βασιλείου.
Αὐτὸ τοῦ σκλάβου γίνεται πολῦτιμος πορφύρα,
μ' αὐτὸ κινεῖται προφητῶν καὶ θεοπνευστῶν λύρα.
Τοῦτο καὶ κρῖα κόκκαλα φωτίζει καὶ θερμαίνει
κι' ἀνάστασιν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν σημαίνει.

Φωτὸς Θεὸς ὑπέρτατος, φωτὸς Θεὸς ὄρατος,
ὁ λάμπων Ναζωραῖος,
κάθε γενναίου μάρτυρος ἀκάνθινον στεφάνι
ἐκείνους φωτιστέφανον ἀθάνατον τὸ κάει.

* Ἀνάστασις, ὅπου γελᾷ κάθε κοιλὰς κλαυθμόνος,
ἀνάστασις, χαρὰ σοφῶν καὶ βλάσμον τοῦ πλῆθους,
ποῦ φαίνεται ἕνας Ἄγγελος λευκότερος χιόνος
κι' ἀπὸ μαρτύρων μνήματα μετατοπίζει λίθους.

Πάσχα σ' τὴν πλάσιν τὴν νεκράν,
ποῦ τὴν σκεπάζ' ἡ λήθη,
κι' ἀποκυλινθῶνται μακρὰν
βαρεῖς τῆς λήθης λίθοι.

Πάσχα μεγάλου, μυστικόν,
ποῦ φέρει πρὸς ἀγγελικὸν
τῶν Χερουβεὶμ βασιλεῖον.

Πάσχα λαμπαδοχοῦμενον
κι' ἀστράπτων κι' ἐποχοῦμενον
εἰς ἀληθείας ἤλιον.

* Ἀνάστασις, ποῦ κι' ἡ τρυφὴς
κάθε τρανῆς ιδέας
ἀναγεννᾶται μὲ τὸ φῶς
αὐτὸ τῆς Ἰουδαίας.

Ὁ κόσμος ἀνταρμάζεται
μὲ τὸ φιλὶ τοῦ Γιοῦδα...
σὲ ρόδα ξεκουράζεται
χιονάτῃ πεταλοῦδα.

Σὰν κάποιου μάρτυρος ψυχὴ μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι...
τῆς νέας Ἱερουσαλὴμ φωτίζου γῆ μεγάλη,
καὶ μαρτυρίων ἔθνικῶν βομῶδες ἀγίου στήνε
καὶ σῶμα, πνεῦμα καὶ ψυχὴν ἀς οὐ τονῶν ἡ πάλῃ.

Μάρτυρες γύρω κι' ἤρωες χορεύουν χερί χερί,
κι' ἀκούει ἔξαφνα τρανὴ
καὶ καλλικέλαδος φωνὴ
πῶς τέτοιοι μοναχὰ χορὸς ἀνάστασιν θὰ φέρῃ.

Πάσχα, ποῦ καταρδεύεται μὲ γάργαρα νερὰ
γῆ χέρσος καὶ ξηρὰ,

καὶ στῆς ιδέας τὸν ἀγρόν, ὅπου κατεξηράνηθ',
νέα φυτρῶνουν ἀθήθ.

Πάσχα, ποῦ κόρη πάλλευκος τὴν ἀθήθαιν σημαίνει,
τὴν ἀθήθαιν σαλπίζει...
καὶ ποῖος δὲν τὴν προσμένει;
καὶ ποῖος δὲν τὴν ἐλπίζει;

Φασουλῆς καὶ Περικιλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ἄγαπητῆ μου κεφαλῇ,
δὸς μοῦ τοῦ Πάσχα τὸ φιλί,
κι' ἄς ρίξωμε δὴρ σμπάρα
σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα.

Π.— Πάσχα, ποῦ τόσοι πρόμαχοι τῆς πίστεως παπάδες
Πάσχα ἄνυμνον Ἑλληνικόν,
καὶ μὲ τὸ φῶς τὸ μυστικὸν
φρηγοβολου λαμπάδες.

Πάσχα, ποῦ νέους ἤρωας μὰς δείχνει καὶ μεγάλους,
ποῦ δὴν ἡ μάννα σ' τὸ παιδί
μῆς νέας πασαλαίς κλαδί
νὰ στεφανώσ' ἡρωϊκούς τῆς λευθερίας δασκάλους.

Φ.— Πάσχα, ποῦ πάλι μ' ἀντερὰ
μὰς ἔρχονται ραγιάδες
νὰ δούν ἔδω λαμπρῆς κερὰ
κι' ὀλόχρυσας λαμπάδες.

Πάσχα, ποῦ φῶς ἀναζητοῦν
καὶ πάλιν ἔδω πέρα,
καὶ μὲ συγκίνησι πετοῦν
φροσάκιμα σ' τὸν ἀέρα.

Πάσχα, ποῦ σκλόδους προσκαλεῖ
τὸ κτύπημα καμπάνας
νάλθου νὰ πάρον τὸ φιλί
τῆς ἐλευθερίας μάννας.

Πάσχα μὲ ρόδων ὀργασμοὺς
καὶ μ' ἀθρονῶν λαρυγγισμοὺς
σ' τῶν κήπων τῆς πυκνάδες,
ποῦ Σεραφεῖμ τὸ χαιρετοῦν
κι' ἐλπιδες γὰρ πολλοὺς πετοῦν
μὲσ' ἀπὸ πρακινάδες.

Π.— Πάσχα, ποῦ πάλιν προσευχῇ
μ' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀπηχεῖ :
ὁ Πάσχα, λύτερον λύπη,
τοὺς ἀλυτρώτους τοὺς πτωχοὺς
σὲ μαῦρα πένθη μοναχοὺς
μὴ τοὺς ἐγκαταλίπη.

Ὅσους πυκνὰς ἐσκότιασε
ζῶφος σκλαβιάς, σὺ φώτισε,
σὺ κάνε νὰ ζυτηήσουν.

Κι' ἀπὸ σταυρῶν μαρτύρια
μεγάλῃ νικητήρια
λαοὺς νὰ γαλιθάνου.

Εβδόμη Ἐδαγγελισμοῦ ἡ ἀναβλαστὴση κρήνος
οἱ δρόμοις ἀκανθώδεις,
καὶ σήμερα τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴν τὸν κἀνή κτηνος
δεσποτισμὸς κτηνώδης.

Φ.—Πάσχα, ποῦ χαριτέδρουτον κ' ἐράσμιον γαλῆ,
Πάσχα, ποῦ σμπάρα, Περικλῆ, δὲν ἔπασαν πολλὰ,
καὶ πῆλεμον ἐμφύλιον
δὲν εἶδε τὸ Βασιλεῖον
χάρις στὸν Δαμηλάτη.

Κ' ἐκείνοι, ποῦ χροῦνε μυαλό,
τοῦ λὲν γὰρ τοτοτὸ τὸ καλὸ
χίλιαις φοραῖς σπολλάτη.

Πάσχα μὲ βόσσανα παιδιῶν κ' ἀθλητικὸς ἀγῶνας
καὶ μὲ τραγοῦδρα καὶ χοροὺς εἰς ἑλοῦς τοὺς στρατώνας,
κ' ἔτσι δὲν τοοῦγκρισε ταῦτ' ἀ μὲς' στοὺς στρατώνας' φέτο,
κ' ἔτσι δὲν εἶπε χωρατὰ κ' ἀστειὰ, Περικλέτο,
κ' ἄλλας δὲν εἶχαν ἄττικὸν
ταῦτ' ἀ τὸν στρατωπαικῶν.

Εἰς τῶν Φαιακῶν τὸ νησί, καθὼς τὸ ἔβρουν ἔλοι,
ἔκανε μὲ τὸν Κάϊζερ τῆς Πασχαλιᾶς τὴν Σχέλη,
κ' ἔτσι δὲν τοοῦγκρισε ταῦτ' ἀ μὲς' στοὺς στρατώνας' φέτο,
μῆτε τοὺς εἶπε χωρατὰ κ' ἀστειὰ, Περικλέτο,
κ' ἄλλας δὲν εἶχαν ἄττικὸν
ταῦτ' ἀ τὸν στρατωπαικῶν.

Πάσχα, ποῦ θέλεις νὰ κτυπᾷς
καὶ νὰ λαλῆς σιωμῶλος,
ποῦ ὄγγηκε τῶρα καὶ παπᾶς
ὁ Κάϊζερ ὁ φίλος,
κ' ἐπῆγε κ' ἐλατοῦργησε μὲς' στὴν θαλαμηγὸ...
πῶς, Καίσαρ, εἶσαι καὶ παπᾶς;... τὸν ρώτησα κ' ἐγὼ.

κ' ἐπῆγε κ' ἐλατοῦργησε μὲς' στὴν θαλαμηγὸ...
πῶς, Καίσαρ, εἶσαι καὶ παπᾶς;... τὸν ρώτησα κ' ἐγὼ.

Κ' ἐκεῖνος μοῦπε πῶς ἔμορετ
νὰ κἀνή καὶ τὸν Πάπα,
κ' ἐγὼ μὲ μούτρο σὺν φλουρὶ
ἀπὸ τὸ χερί τὸ βαρὸ
ἐπρόσμενα μὲ γάπα.

Κ' ὁ Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν
ὀφθαλμὸς πρὸς τὸν οὐρανὸν
τὰς σιβαρίας του χείρας,
μετ' ἐλλαθείας περισσής
ὕπερ τῆς νήσου τῆς χρυσοῦς
εὐχρήθη τῆς Κερκύρας.

Ποῦ πλήρης εἶναι κατ' αὐτὰς
ἀρμαινίου μένους,
καὶ φύλλων ἀνταποκριτῆς
κτυπᾷ κ' ἀπεσταλιμένους.

Πάσχα, ποῦ χάσκει μὲ τρανοὺς καθένας κωντοκράτης,
Πάσχα, ποῦ πῆγε' στοὺς Κορφοὺς ὁ Κόντης ὁ Κορφήτης,
νὰ λησμονήση πρὸς καιρὸν καθήκοντα βαρέα
καὶ νὰ κτυπᾷ τὸν Κάϊζερ μὲ κῆνος ἱερὰ.

Γὰρ πέστε μας, τὸν ἴδατε τὸν Κόντη τὸν Κορφήτη ;
Τὸν ἴδαμε νὰ στρώνεται σὲ Κάϊζερ Παλάτι,
τὸν ἴδαμε' στ' Ἀχιλλεῖα τὸν νέον Ἀχιλλεῖα
καὶ μὲ τὸν Ἀδοκράτορα καὶ μὲ τὸν Βασιλεῖα.

Τι Καίσαρες, τι Βασιλεῖς,
τι μεγατιστῆρες τῆς Ἀλλῆς
τὸν τρυγυρῶζον πρώτοι.

Τὸν ἴδαμε, παιδιὰ... γ' αὐτὸν
σφάξουν καὶ μύσσουν σφαιρῶν
καὶ κῆνον φαγοπότι.

* Ἀνέπτυξε' στὸν Καίσαρα ζητήματα νωπὰ
κ' ἔκανε σὺν τὸν Κάϊζερ κ' ἐκεῖνος τὸν παπᾶ,
καὶ δέξαν ἀπέτειναν τὰ κορμάλινα χεῖλη του
νὰ γίνου τῶρα γρήγορα κ' ὁ Γαμπωνεῖος φίλου του.

Ναί, τὸν εἶδε κ' ἔνας κ' ἄλλος
μυρωδέτο καθὼς πάντα
μὲ ζουμπούλα, μὲ δαχτύλινα.

Ὁ δὲ Καίσαρ ὁ μεγάλος
λέν πῶς πῆγε' στοὺς Σαράντα,
κ' ὁ Κορφήτης' στοὺς πενήντα.